

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/74/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117220368
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1117220368.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Krála a členov senátu JUDr. Dariny Kriváňovej a JUDr. Michaely Krajčovej, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., IČO: 31 575 951, so sídlom Hodžova 11, Žilina, proti žalovanej: Libuša Červenáková, nar. 19.10.1966, bytom Gajova 2529/9, Bratislava, o zaplatenie 213,01 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 01. októbra 2018, č. k. 9Csp 70/2017-130, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Bratislava I z 01. októbra 2018, č. k. 9Csp 70/2017-130 v napadnutej zamietajúcej časti **p o t v r d u j e**.

Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 01. októbra 2018, č. k. 9Csp 70/2017-130 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 213,01 Eur, a to všetko v mesačných splátkach po 40,- Eur splatných vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku až do úplného vyrovnania s tým, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia (výrok I). Súd prvej inštancie vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 % (výrok III).

2. Podanou žalobou sa žalobca domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd žalovanú zaviazal na povinnosť zaplatiť mu sumu 213,01 Eur spolu s úrokom vo výške 28 % ročne zo sumy 213,01 Eur od 07.07.2017 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. Žaloba bola odôvodnená na tom skutkovom základe, že žalobca a žalovaná uzatvorili dňa 08.02.2016 zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalobca pre žalovanú zriadil a viedol účet žalovanej tak, ako to preukazujú výpisy z účtov. Podľa žaloby bola zmluva uzatvorená v súlade s Obchodným zákonníkom a spravovala sa aj znením obchodných podmienok banky pre jednotlivé produkty a VOP, pričom žalovaná sa s ich znením pred podpisom zmluvy oboznámila, čo potvrdila svojím podpisom. Vzhľadom na to, že žalovaná porušila bod 3.8 VOP (podľa ktorého je klient povinný mať na účte dostatok finančných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru, poplatkov) tým, že sa dostala na účte do nepovoleného prečerpania vo výške žalovanej istiny a tento dlh nevyrovnala, žalobca zatvoril účet žalovanej, o čom ju informoval posledným výpisom z účtu. Žalobca pred zatvorením účtu vykonal dňa 06.07.2017 internú účtovnú transakciu, kedy debetný zostatok na účte klienta previedol na svoj vnútorný pohľadávkový účet. Žalobca na základe uvedeného žiadal o zaplatenie sumy 213,01 Eur a v zmysle bodu 3.12 VOP aj úrok z omeškania vo výške 28 % ročne až do vyplatenia celej pohľadávky. Dňa 14.02.2018 žalobca predložil súdu prvej inštancie špecifikáciu žalovanej sumy, uviedol, že strany

sporu dňa 13.10.2016 uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere - povolené prečerpanie na účte, ktorou žalobca poskytol žalovanej limit povoleného prečerpania vo výške 100,- Eur s variabilnou úrokovou sadzbou vo výške 19,9 % ročne. Na základe zmluvy a VOP banka rozlišuje povolený debet (povolené prečerpanie) a nepovolený debet. Žalovaná mala poskytnutú službu povolené prečerpanie na účte s úrokom 19,9 % ročne, opakovane však porušovala zmluvu, prekračovala povolený limit povoleného prečerpania, na základe čoho žalobca pristúpil k postupu v zmysle VOP čl. 8.9 a znížil žalovanej limit povoleného prečerpania na 0,- Eur dňa 27.06.2017. Po znížení limitu na 0,- Eur sa dlh žalovanej navýšil z právneho titulu prekročenia, ktoré upravuje zákon č. 129/2010 Z. z. a VOP čl. 3.12. Žalovaná suma 213,01 Eur predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými obratmi vykonanými na účte žalovanej. Žalobca si uplatnil voči žalovanej poplatky vo výške 75,- Eur (3 x 15,- Eur a 1 x 30,- Eur) v zmysle čl. VI. ods. 2 zmluvy o účte, čl. 2 zmluvy o povolenom prečerpaní a čl. 3.12 VOP. Uplatnil si aj úrok vo výške 28 % ročne platný pre nepovolené prečerpanie v zmysle čl. 3.12 VOP v spojení s Výveskou úrokových sadziieb časť „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“. Žalobca mal za to, že zverejnením vývesiek úrokových sadziieb na webovom sídle žalobcu a ich prístupnosťou v pobočkách banky je splnená povinnosť v zmysle § 18 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca si uplatnil úrok od 07.07.2017 s poukazom na to, že žalobca znížil limit povoleného prečerpania na 0,- Eur dňa 27.06.2017, dlh bola žalovaná povinná vyrovnať do 7 dní, premlčacia doba tak začala plynúť dňa 06.07.2017.

3. K podanej žalobe sa žalovaná nevyjadрила.

4. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní mal za preukázaný následný skutkový stav. Zo zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb uzatvorenej medzi stranami sporu dňa 08.02.2016 vyplýva, že obsahom zmluvy je dohoda o poskytovaní produktov a služieb - zriadenie osobného bežného účtu, vydanie a používanie platobnej karty Maestro s výškou limitu 1.000,- Eur, poskytovanie služieb elektronického bankovníctva, SMS notifikácia. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere - povolené prečerpanie na účte, uzavretej medzi stranami sporu dňa 13.10.2016 a z priložených informácií o spotrebiteľskom úvere týkajúcich sa povolených prečerpaní súd prvej inštancie zistil, že žalobca zriadil žalovanej povolené prečerpanie na účte do výšky limitu 100,- Eur s variabilnou úrokovou sadzbou 19,9 % ročne, pričom sa úroky počítali len zo sumy čerpaných prostriedkov a za dobu ich skutočného čerpania. Čerpanie sa uskutočňovalo vykonávaním platobných operácií nad rámec kreditného zostatku účtu do výšky limitu povoleného prečerpania. V zmluve boli dohodnuté nasledovné poplatky - zmluvná pokuta pri nepovolenom prečerpaní účtu 15,- Eur, zmluvná pokuta pri nepovolenom prečerpaní účtu po upozornení 15,- Eur, výzva na splatenie nepovoleného prečerpania účtu 30,- Eur. Zo Sadzobníka poplatkov I. časť - fyzické osoby súd prvej inštancie zistil, že výška poplatkov uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere - povolené prečerpanie sa zhodovala s výškou poplatkov uvedenou v tomto sadzobníku. Podľa úrokových sadziieb produktov žalobcu účinných od 1.1.2016 a od 1.8.2017 bola výška úroku pri nepovolenom prečerpaní účtu 28 % ročne a výška úrokovej sadzby pri povolenom prečerpaní na účte 19,9 % ročne. Podľa čl. 3.12 Všeobecných obchodných podmienok žalobcu účinných od 1.10.2016 pri zúčtovaní úrokov, poplatkov, operácií, prostredníctvom platobných kariet, opravnom zúčtovaní, uplatnení zrážkovej dane, v prípadoch dohodnutých medzi bankou a klientom ako aj v iných prípadoch môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu. Ak nepovolené prečerpanie nastane, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu vyrovnať. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“. Výšku sadzby tohto úroku môže banka znížiť alebo zvýšiť. Žalovaná uviedla, že je ochotná žalobcovi zaplatiť sumu vo výške 213,01 Eur, toho času však nemá dostatok finančných prostriedkov aj z dôvodu úmrtia jej syna. Je zamestnaná ako upratovačka s mesačným príjmom cca 350,- Eur, mesačne však spláca kamenárovi 100,- Eur za pomník. Nájomné platí vo výške 300,- Eur.

5. Súd prvej inštancie spor právne posúdil podľa ust. § 708, § 709 ods. 1, § 710, § 497, § 499 Obchodného zákonníka; § 1 ods. 4, § 9 ods. 1, § 10 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi stranami sporu - povoleného prečerpania na účte (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“); § 52 ods. 1, ods. 2, § 53 ods. 1, ods. 5, § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka.

6. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie mal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovanou existoval záväzkovoprávny vzťah, ktorý má spotrebiteľský charakter. Na základe zmluvy

o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb uzatvorenej medzi stranami sporu dňa 8.2.2016 žalobca zriadil a viedol v prospech žalovanej bežný účet. Na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere - povolené prečerpanie na účte uzavretej medzi stranami sporu dňa 13.10.2016 žalobca zriadil žalovanej povolené prečerpanie na účte do výšky limitu 100,- Eur s variabilnou úrokovou sadzbou 19,9 % ročne. Vzhľadom na charakter plnenia súd prvej inštancie považoval Zmluvu o povolenom prečerpaní za zmluvu úverovú. I keď sporná zmluva (o poskytnutí úveru formou povoleného prečerpania) predstavuje tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah (§ 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka), predmetná zmluva je súčasne spotrebiteľskou zmluvou a na žalovanú je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzatvorení nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, teda na právny vzťah založený zmluvou o úvere je potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), a to cez odkaz podľa ustanovenia § 1 ods. 2 druhá veta Obchodného zákonníka. Žalobca odôvodnil uplatnený nárok voči žalovanej tým, že sa žalovaná dostala do nepovoleného prečerpania a tento svoj dlh nevyrovnala. V konaní bolo preukázané uzatvorenie Zmluvy o povolenom prečerpaní v písomnej forme s tým, že táto obsahovala výšku limitu povoleného prečerpania (100,- Eur), úrokovú sadzbu (19,9 % ročne), tiež boli dohodnuté poplatky - zmluvná pokuta pri nepovolenom prečerpaní účtu 15,- Eur, zmluvná pokuta pri nepovolenom prečerpaní účtu po upozornení 15,- Eur, výzva na splatenie nepovoleného prečerpania účtu 30,- Eur. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobca uniesol dôkazné bremeno čo do uplatnenej sumy 213,01 Eur, výpismi z účtu žalovanej preukázal čerpanie finančných prostriedkov žalovanou a preukázal i účtované poplatky v zmysle zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalobca však nepreukázal zmluvné dojednanie účastníkov zmluvného vzťahu o povinnosti žalovanej platiť úroky z nepovoleného prečerpania. Všeobecné obchodné podmienky, či Úrokové sadzby produktov nemôžu predstavovať riadne dojednanie účastníkov zmluvy o výške úrokov. Od spotrebiteľa totiž nie je možné požadovať poplatky a úrok, ktoré nie sú individuálne dojednané v zmluve a takéto dojednanie žalobca súdu nepreukázal. Pokiaľ sa žalobca odvoláva na úpravu § 18 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý upravuje tzv. prekročenie, pre uvedený režim sa vyžaduje s odkazom na ustanovenie § 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, aby veriteľ umožnil spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania. Túto podmienku žalobca v konaní ani netvrdil, ani nepreukázal. Rovnako je splnenie tejto podmienky logicky vylúčené tým, že uplatnený nárok spočíva v úroku z úveru. Súd prvej inštancie tiež poukazuje na to, že úrok vo výške 28 % ročne z dlžnej sumy pri nepovolenom prečerpaní bol už právoplatnými rozsudkami viacerých súdov vyhlásený z dôvodu neprijateľnosti za neplatnú zmluvnú podmienku dohodnutú v spotrebiteľskej zmluve (napr. rozsudok Okresného súdu Košice II zo dňa 29. novembra 2013 č. k. 36C/117/2013-55 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Co/91/2014 zo dňa 24.03.2015). Tento rozsudok je pre žalobcu záväzný a bolo preto jeho povinnosťou zdržať sa ďalšieho uplatňovania tejto neprijateľnej zmluvnej podmienky, ako aj uplatňovania nárokov z nej vyplývajúcich, bez ohľadu na to, že dojednanie o 28 % úroku z nedovoleného prečerpania ročne bolo číselne zaradené pod iné ustanovenie VOP (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/170/2018 z 31.7.2018). Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalovanú zaviazal na zaplatenie sumy vo výške 213,01 Eur a žalobu v časti uplatneného úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 213,01 Eur od 7.7.2017 do zaplatenia zamietol. Súd prvej inštancie povolil žalovanej splácať dlh až do vyrovnania v mesačných splátkach po 40,- Eur pod hrozbou straty výhody splátok, ktorých výšku súd prvej inštancie považoval za primeranú s prihliadnutím na majetkové a sociálne pomery žalovanej a skutočnosť, aby bola zabezpečená rovnováha medzi sociálnou situáciou žalovanej na jednej strane a zabezpečenie práva poskytnúť súdnu ochranu žalobcovi na strane druhej tým, aby bola priznaná pohľadávka zaplatená žalobcovi v primeranej dobe. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p., s tým, že pri uplatnenej sume 213,01 Eur predstavoval úspech žalobcu 100 %. Podľa pomeru úspechu v spore vznikol nárok na náhradu trov konania žalobcovi.

7. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v časti zamietajúceho výroku žalobca, poukázal na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. h) a f) C.s.p. a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalovanú zaviazá povinnosťou zaplatiť žalobcovi aj úrok vo výške 28 % ročne z nezaplatenej istiny 213,01 Eur od 07.07.2017 do zaplatenia a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň, aby žalobcovi priznal aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplateného súdneho poplatku. V podanom odvolaní namietal, že si daný nárok uplatnil z titulu prekročenia, ktoré upravuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (§ 2 písm. f) a § 18). Samotný zákon počíta s možnosťou, že zostatok na účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť

obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.. Naopak podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Žalobca má za to, že zverejnením vývesiek úrokových sadzieb na webovom sídle žalobcu a v pobočkách je splnená povinnosť v zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.. Zákon nevyžaduje uvedenie úrokovej sadzby v zmluve o účte, preto je zamietnutie nároku na úrok nedôvodné. Žalobca poukazuje aj na judikatúru Súdneho dvora, konkrétne na rozsudok C-42/15 z 09.11.2016, v zmysle uvedeného rozsudku sa článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/48/Es z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči a ďalej sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere, ktorá patrí do pôsobnosti smernice 2008/48 a ktorá je vypracovaná písomne, musí byť podpísaná zmluvnými stranami, a na druhej strane, že táto požiadavka podpisania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice. Ako vyplýva z úvodných ustanovení zmluvy, zmluva bola uzatvorená v súlade s ustanoveniami Obchodného zákonníka upravujúcimi zmluvu o bežnom účte (§ 708 a nasl. Obchodného zákonníka). V zmysle § 710 Obchodného zákonníka ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere (§ 497 a nasl. Obchodného zákonníka). V zmysle § 711 ods. 1 Obchodného zákonníka za vykonanie platieb je banka oprávnená požadovať úhradu nákladov s tým spojených a použiť na ich započítanie peňažné prostriedky na účte. V zmysle § 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. sa prekročením rozumie automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania. Žalobca opätovne poukázal aj na VOP. S oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta ako Obchodný zákonník, tak aj zákon o spotrebiteľských úveroch v ust. § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti má žalobca za to, že jeho odvolanie je dôvodné.

8. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

9. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C.s.p.“), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, nakoľko pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 C.s.p. neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa --.--.2022. O termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

10. V prvom rade odvolací súd uvádza, že odvolaním žalobcu bol napadnutý len druhý (zamietajúci) výrok rozsudku súdu prvej inštancie, preto v ostatnej časti rozhodnutie súdu prvej inštancie nadobudlo právoplatnosť a aj odvolací súd skúmal dôvodnosť odvolania, viazaný pritom rozsahom a dôvodmi odvolania, len v rámci napadnutého zamietajúceho výroku rozsudku súdu prvej inštancie.

11. Z obsahu žaloby vyplynulo, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 213,01 Eur z titulu, že žalovaná porušila bod 3.8 VOP (podľa ktorého je klient povinný mať na účte dostatok finančných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru, poplatkov) tým, že sa dostala na účte do nepovoleného prečerpania vo výške žalovanej istiny a tento dlh nevyrovnala. V tejto časti súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel a žalovanú zaviazal na zaplatenie predmetnej sumy.

12. V časti žalobcom požadovaného zaplatenia spolu s istinou aj úroku pri nepovolenom prečerpaní vo výške 28 % zo žalovanej sumy ročne, súd prvej inštancie žalobu zamietol, nakoľko pri nepovolenom prečerpaní bol už tento úrok právoplatnými rozsudkami viacerých súdov vyhlásený z dôvodu neprijateľnosti za neplatnú zmluvnú podmienku dohodnutú v spotrebiteľskej zmluve. S týmto názorom sa stotožňuje aj odvolací súd.

13. Vytváranie nepovoleného debetného zostatku na bežnom účte (najmä účtovaním úrokov a poplatkov na ťarchu účtu žalovanej), ktorý banka úrokuje vysokým úrokom vo výške 28% ročne, napriek tomu,

že klientovi žiadne peňažné plnenie vo forme, napr. úveru neposkytuje, je v neprospech žalovanej (spotrebiteľa) a ide o neprijateľnú podmienku.

14. Odvolací súd uvádza, že zmluvné ustanovenie uvedené v bode 3.12 Všeobecných obchodných podmienok, na ktoré odkazuje žalobca je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatné, nakoľko ako bolo uvedené vyššie ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobcom požadovaný úrok zo sumy nepovoleného prečerpania vo výške 28 % ročne, ktorý má povahu sankčného úroku, predstavuje neprípustné obchádzanie kogentného ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovuje právo veriteľa požadovať pri omeškaní s plnením peňažného dlhu popri plnení i úroky z omeškania. Výška úrokov z omeškania je upravená § 3 nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z. a je vzhľadom na jej naviazanie na základnú úrokovú sadzbu ECB variabilná. V každom období je však rádovo nižšia ako žalobcom požadovaný sankčný úrok vo výške 28 % ročne. Sankčný úrok vo výške 28 % ročne je vo výške zjavne neprimeranej zabezpečenému záväzku a zásadne znevýhodňuje spotrebiteľa. Peňažné prostriedky klienta na jeho bežnom účte sú bankou úročené len minimálne prípadne vôbec, avšak od klienta banka požaduje v prípade prečerpania úrok vo výške blížiacej sa jednej tretine dlžnej sumy ročne. Navyše žalobca taktiež nepreukázal platné individuálne dojednanie úroku uplatneného za nepovolené prečerpanie vo výške 28 %, nakoľko nepreukázal jeho dojednanie priamo v spotrebiteľskej zmluve. V konaní len predložil úrokové sadzby produktov, z ktorých vyplýva, že sadzba úroku pri nepovolenom prečerpaní účtu predstavuje 28 %. Listina nazvaná úrokové sadzby produktov nie je podpísaná obidvoma zmluvnými stranami a je nepochybné, že nebola so žalovanou ako spotrebiteľkou individuálne dojednaná. Tak dôležitý údaj, akým je úroková sadzba pri nepovolenom prečerpaní, nemôže byť považovaný za náležité, platne dojednaný za stavu, kedy nie je uvedený priamo v zmluve, ale len v Sadzobníku poplatkov, resp. v listine nazvanej úrokové sadzby produktov. V spotrebiteľských právnych vzťahoch sa uplatňuje zásada transparentnosti a poctivosti, ktorá dopadá i na aplikáciu Všeobecných obchodných podmienok a Sadzobníka poplatkov, úrokových sadzieb produktov. I v spotrebiteľských zmluvách je možné Všeobecné obchodné podmienky uplatniť, avšak takáto aplikácia má nielen formálne obmedzenie, ale aj obmedzenie obsahové. Sadzobník poplatkov a iné listiny, ako už uvádzaný sadzobník úrokov, nesmú slúžiť k tomu, aby do nich často v neprehľadnej, malým písmom písanej forme skryl dodávateľ popri iných dojednaniach aj podstatné dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné, o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa najskôr uniknú, resp. im nebude venovať náležitú pozornosť.

15. Žalobca ďalej namietal, že v predmetnej zmluve boli odkazy, kde sú pre spotrebiteľa prístupné obchodné podmienky a ostatné dokumenty tvoriace súčasť zmluvy. Samotné použitie odkazu na obchodné podmienky síce nie je v spotrebiteľských zmluvách zakázané, ale takáto zmluva musí obsahovať tzv. transparentnú inkorporačnú doložku, ktorá musí byť dostatočne jasná a zrozumiteľná (musí z nej byť možné presne identifikovať dokument, na ktorý odkazuje) a nesmie byť v zmluve skrytá medzi menej významné zmluvné dojednania. Dokonca ani pri zachovaní transparentnosti inkorporačnej doložky nie je prípustné, aby do obchodných podmienok (prípadne ďalších častí zmluvnej dokumentácie) v neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom písanej forme dodávateľ skrýval pre spotrebiteľa dôležité a podstatné zmluvné dojednania alebo také, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a dodávateľ dúfa, že si ich nevšimne.

16. Taktiež ďalšie odvolacie námietky žalobcu nie sú spôsobilé privodiť iné rozhodnutie vo veci. Za nesprávny považuje odvolací súd argument žalobcu, podľa ktorého mu sankčný úrok za sumu nepovoleného prečerpania účtu umožňuje požadovať ustanovenie § 18 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Dané ustanovenie upravuje výlučne informačnú povinnosť banky vo vzťahu ku klientovi pre prípad vzniku prekročenia (prečerpania) bežného účtu, neustanovuje akékoľvek práva banky v súvislosti s prekročením (prečerpaním) bežného účtu. Predmetné ustanovenie nerozlišuje medzi povoleným a nepovoleným prečerpaním bežného účtu, vzťahuje sa na oba tieto inštitúty, pričom neustanovuje, že banka má voči klientovi pri nepovolenom prečerpaní nárok na všetky plnenia, o ktorých jej toto ustanovenie ukladá klienta informovať. Subjektívne práva banky na tieto plnenia v konkrétnom právnom vzťahu musia vyplývať z osobitých zákonných prípadne zmluvných ustanovení.

17. Odvolací súd k žalobcom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. f) C.s.p. (t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú

v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení druhého dielu C.s.p. alebo, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

18. Čo sa týka nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.), tento odvolací dôvod je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je tak isto naplnený, pretože v posudzovanom prípade, v ktorom konajúci súd prvej inštancie zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, pričom právne závery súdu prvej inštancie sú aj v zhode s judikatúrou najvyšších súdnych autorít, rozhodol vo veci vecne správne.

19. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a tieto vyhodnotil v súlade s ust. § 195 C.s.p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a na ktoré v zmysle ust. § 387 ods. 2 C.s.p. poukazuje. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia riadnym spôsobom uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil správne právne závery. Tieto zároveň primeraným a dostatočným spôsobom v súlade s ust. § 220 C.s.p. zdôvodnil.

20. Pretože odvolací súd nezistil žiadne pochybenie, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti ako správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.). Nakoľko ani v odvolaní žalobca neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by iným spôsobom boli spôsobilé vyhodnotiť stav zistený súdom prvej inštancie, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné.

21. Vzhľadom na to, že žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, nárok a náhradu trov konania s poukazom na § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p. vznikol žalovanej, ktorá však v rámci odvolacieho konania si náhradu trov konania neuplatnila, nakoľko ostala v odvolacom konaní nečinná, a preto jej ich náhradu odvolací súd nepriznal.

22. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ODS. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).